

Зле ще си изпатите, ако ви види. И бързайте все по-тая пжтека, да стигнете по-скоро двореца, преди да се стъмни.

— Но ние бѣгаме отъ двореца и не искаме да отиваме тамъ, — извика Итко.

— А, ако не стигнете тамъ додето се стъмни, за губени сте! — рече имъ катеричката и се скри.

Децата затичаха пакъ по пжтечката. Тичаха, тичаха. Лилянкѣ се умори и рече:

— Не мога вече!

— Не дѣй, Лилянке, стъмни се вече.

— Уморихъ се, не мога да вървя, — рече Лилянка и заплака. Итко се смая, но време за губене нѣмаше и той взе сестричето си на грѣбъ и припна напредъ. Вървѣ, вървѣ, но и той се умори и спрѣ.

— Ухъ, уморихъ се! — рече Итко и остави Лилянка на земята. Тя пакъ заплака и нададе викъ:

— Мамо, маминко!

— Ха, ето ги! — извика нѣкой наблизо и следъ малко предъ тѣхъ изкочи Бимъ Бамъ Бумъ, а следъ него изкочиха още десетина джуджета.

— Ахъ, вие лоши деца, — извика Бимъ Бамъ Бумъ, — цѣлъ день се изпотрепахме да ви търсимъ. По-скоро да вървимъ, че се стъмва!

— Не мога да вървя, уморена съмъ, — извика Лилянка.

Спуснаха се бързо джуджетата, откършиха клони,